

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΑΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ἔθες Πατησίων ἀριθ. 9.

Δι' συνδρομᾶς ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσύμῃ, χερτονομισμάτων, χρυσοῦ κ. τ. λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ : ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ, μυθιστορία μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις *Κ. (συνέχεια).— Ἰωάννου Βαλέρα : — ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ, ἰσπανικὸν μυθιστόρημα κατὰ μετάφρασιν Ἀντ. Φραβασίλη, (συνέχεια).— Ἀλφόνσου δὲ Καλόρνε : ΕΥΑ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προπληρωτῆ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ βούβλια 6.

Λήγοντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Δ' ἔτους τῶν « Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων », ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν τὴν συνδρομὴν τῶν ἐγκαίρως, ἵνα μὴ διακοπῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

Εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχίαις ἀνανεοῦντας ἢ νεωστὶ ἐγγραφομένους συνδρομητὰς ἡμῶν

Δωροῦμεν :

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ Σ^Α τοῦ συνεργάτου ἡμῶν Δίσωπου, κομψότατον τομίδιον, ἐπὶ ἀρίστου χαρτοῦ καὶ ὀραίου χρωματιστοῦ ἐξωφύλλου τοῦ κ. Θεμου Ἀρρίνου.

Εἰς τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ δὲ τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ Σ^Α καὶ τὸν ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, τὴν ἐκ 400 σελίδων Ἀθηναϊκὴν μυθιστορίαν τοῦ συνεργάτου ἡμῶν κ. Γρ. Δ. Σεροπούλου.

Εὐκαιρία διὰ τοὺς συνδρομητὰς ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ.

Συμβληθέντες μετὰ τῆς διεθνήσεως τῆς ἑβδομάδος δυνάμεθα νὰ παράσωμεν εἰς πάντα συνδρομητὴν ἡμῶν τὸν Δ' Τόμον (β' περιόδου) τῆς ἑβδομάδος ἐκτὶ δραχμῶν 6, τῆς ἀρχικῆς τοῦ τιμῆς οὐσίας δρ. 10 διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ φρ. χρ. 12 διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Ἐν τῷ τόμῳ τούτῳ περιέχονται Κοινωνικαὶ εἰκόνες, Ἱστορικαὶ, Καλλιτεχνικαὶ, Φιλολογικαὶ καὶ Κριτικαὶ Μελέται, Ἠθογραφίαι, Μουσικαὶ Ἐπιθεωρήσεις, Παραδόσεις, Χρονογραφικὰ, Βιομηχανικὰ, Ἐκπαιδευτικὰ, Περιγραφαὶ, Ἐντυπώσεις καὶ Ποιήσεις τῶν ἐγκριτωτέρων ἡμῶν λογογράφων καὶ ποιητῶν καὶ Διηγήματα πρωτότυπα καὶ μεταπεφρασμένα.

Ὁ τόμος οὗτος εἶνε ἀληθὲς ἀπόκτημα διὰ πάντας, διότι πρὸς σύνταξιν αὐτοῦ συνεργάστησαν οἱ ἐγκριτωτέροι τοῦ ἔθνους λόγιοι καὶ τοιοῦτον τὸν συνιστῶμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν.

Ἡ ἐν Αἰγύπτῳ γενικὴ ἐπιστάσις τῶν « Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων » ἀνετέθη τῷ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κ. Παναγιώτῃ Γριτσάνῃ (Βιβλιοπωλεῖον Ἀπόλλων). Τῷ ἰδίῳ ἀνετέθη καὶ ἡ ἐγγραφὴ νέων συνδρομητῶν, ἐπίσης καὶ ἡ ἀνανέωσις συνδρομῶν διὰ τὸ ἔτος καὶ δι' ὅ,τι δῆποτε ἀφορᾷ τὰ « Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα ».

Ἡ Διεύθυνσις.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ

ΣΟΛΑΝΖΗ ΦΑΡΖΕΑΣ

[Συνέχεια]

Κρότος τοσοῦτον φοβερὸς ἠκούσθη, ὥστε θὰ ἔλεγέ τις, ὅτι ἐτινάσσετο εἰς τὸν ἀέρα.

Ἐπὶ στιγμὴν ἔμεινον ἐνεοί.

Τὰ πιστόλια διηύθυνον πάντες ὀρμευφύτως κατὰ τοῦ στήθους τοῦ πυργοδεσπότη.

Ἡ ἀπόδρασις τῆς μαρκησίας καὶ ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ τὴν καταδιώξῃ ἐν τῷ σκότει, καθίστων ἀληθοφανῆ τὴν καταγγελίαν τοῦ θωρακοφόρου.

Ὁ φὸν Γκέμπεν, τεταραχμένος ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς καταπληξέως, δὲν ἐγνώριζε τί νὰ σκεφθῇ.

Συνησθάνετο ὅτι ἠπειλεῖτο ὑπὸ μεγάλου κινδύνου.

Ἄλλὰ πῶς νὰ τὸν ἀποσοθήσῃ;

Ἐθαύμαζε μάλιστα, πῶς ὁ πύργος ἴστατο ἀκόμη ὀρθίος μετὰ τὴν ἔκρηξιν ἐκείνην, ἥτις τὸν συνεκλόνησεν ἐκ βάθρων.

Εἰς τὰ μαγειρεῖα οἱ στρατιῶται ἀφυπνισθέντες, ἤρπασαν τὰ ὄπλα ἐν σπουδῇ, ὅπως ὑπερκασιπθῶσι κατὰ τοῦ ἀοράτου ἐχθροῦ.

Καὶ αὐτὸς ὁ μαρκησίας ἐρωτῶμενος πανταχόθεν δὲν εἴξευρε τί ν' ἀποκριθῇ.

Ἀμφιβολία ἐν τούτοις ἀόριστος ἔτι ἐτάρασσε τὸ πνεῦμά του.

Ἡ παράδοσις τῆς λίμνης τοῦ Σεβὰν ἐπανήρχετο εἰς τὸ πνεῦμά του.

Ἐὰν αὐτὸ ἦτο τὸ σχέδιον τῶν Σουβραϊ; Διὰ νὰ ἐγκαταλείψωσιν αὐτὸν μετρωτὰς τὰ λεπτὰ ὅσα τῷ ἀπέμενον ἔτι, θὰ ἦσαν βέβαιοι περὶ τῆς ἐπιτυχίας. Τοῦς ἐγνώριζε.

Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τῷ ἀπηύθυνον ματαιὰς ἀπειλάς· καὶ πόσον θὰ τὸν ἐμίσει, ἀφοῦ εἶχον ὀρκισθῆ μάλιστα νὰ ἐκδικήσωσι τὴν Ἑλένην, τὴν σύντροφον τῆς

παιδικῆς ἡλικίας των, αὐτοί, ἢ προσωποποιήσις τῆς τιμῆς!

Ἐτρεξεν εἰς τὸ παράθυρον σύρων μετ' ἐαυτοῦ τὸν στρατηγόν.

— Ἄκουσε, τῷ εἶπεν.

Ἡκούετο ἐκ τῆς κοιλάδος ἀνωθεν τοῦ πύργου ἰσχυρὸς καὶ ὑπόκωφος μνηκθυμός.

— Μόλις ἔχομεν καιρὸν νὰ φύγωμεν.

— Διατί;

— Διότι θὰ παρασυρθῶμεν, θὰ πιγῶμεν!

— Πῶς;

— Μὴ μ' ἐρωτᾷς! φεύγομεν.

Ἄλλὰ δὲν ἐπρόφρασαν.

Κῦμα τριάκοντα πόδας ὑψηλὸν ἐθράυθη κατὰ τῶν τειχῶν τοῦ πύργου, τριγμὸς παρατεταμένος ἠκολούθησε τούτου καὶ τὰ παράθυρα ἐβυθίσθησαν.

Ἐν τῇ αὐτῇ κραυγῇ τρόμου καὶ ἀπελπισίας ἀντήχησεν.

Ἐκ τοῦ ἐξώστου ἐθα ἴστατο ὁ στρατηγὸς ἐφαίνετο μέγα ρεῦμα ποταμοῦ, παρασύροντος πᾶν τὸ προστυχόν κατὰ τὴν διάβασίν του.

Οὔτε μαγειρεῖα πλέον, οὔτε φῶτα, οὔτε στρατιῶται· μόνον τὸ μέγα ἐκεῖνο ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ ἔτρεχε πάντοτε, καὶ ἐν τῷ πύργῳ τῷ κατεστραμμένῳ καὶ κλονιζομένῳ, ἀνθρωποὶ τινες μόνον ἐφαίνοντο πελιδνοὶ ἐνώπιον τῆς μάστιγος ταύτης, κατὰ τῆς ὁποίας οὐδὲν ἠδύναντο.

ΙΖ'

Ὁ λατόμος τοῦ Οὐλλὰνς ἔτριβεν ἐν τούτοις τὰς χεῖρας ἐξ εὐχαριστήσεως.

Τὸ ἔργον του ἐπέτυχεν.

Ἡθέλησε νὰ θέσῃ μόνος τὸ πῦρ.

Ἦτο ἐπιτυχὴς ἔκρηξις, ἣν θὰ ἐνεθυμεῖτο διὰ βίου, καθ' ὅσον ἀπώλεσε σχεδὸν τὴν ἀκοὴν ἐκ τοῦ κρότου.

Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν κατεγίνετο νὰ τελειοποιήσῃ τὸ ἔργον καὶ νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὰ πάντα· ἡ φιλοτιμία του ἦτο ἐκτεθειμένη.

Ἐν τούτοις, δὲν ἔμενε καὶ ἀνευ ἀνησυχίας τινός.

Ἄν παρ' ἐλπίδα ἡ ἔκρηξις δὲν ἐξετεινετο καὶ δὲν κατάρθου ν' ἀνοιχθῇ ἡ ἀσφ-

Θεοῦ τῆς εἰρήνης, δὲν ἠδύνατο νὰ διαψεύσῃ αὐτόν, καὶ νὰ ἐκτεθῆ ἐρίζων πρὸς τὸν ἀναίδη κόμητα.

Ὁ δὸν Λουδοβίκος ἀπεφάσισε νὰ σιωπήσῃ καὶ νὰ ἀπέλθῃ. Ἄλλ' ἡ καρδιά του δὲν συνήνεσε, καὶ προσπαθὼν νὰ ὑποδυθῆ κύρος, ὅπερ οὐδ' ἡ νεανικὴ ἡλικία του, οὐδὲ τὸ πρόσωπόν του, ἐφ' οὗ ὑπῆρχον περισσότεροι χνοῦς ἢ γένειον, οὐδ' ἡ παρουσία του εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἐπέτρεπον, ἤρχισε νὰ ὀμιλῆ μετ' ἀγαθοῦς εὐγλωττίας κατὰ τῶν κακολογούντων, καὶ νὰ ἐπιτιμῆ κατὰ πρόσωπον τὸν κόμητα μετὰ χριστιανικῆς ἐλευθεροστομίας καὶ σοβαροῦ τόνου, διὰ τὴν ἀσχημοσύνην τῆς ποταπῆς πράξεώς του.

Ἦτο φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἢ καὶ χειρὸν τούτου. Ὁ κόμης ἀπήντησε διὰ χλευασμῶν καὶ βανυῶν ἀστειοτήτων εἰς τὴν ὀμιλίαν του. Ὁ ὄχλος, μετὰ τῶν ὁμοίων εὐρίσκοντο οὐκ ὀλίγοι ξένοι, ἐτέθη μὲ τὸ μέρος τοῦ γελωτοποιοῦ, ὅσον καὶ ἂν αὐτὸς ἦτο ὁ δὸν Λουδοβίκος, ὁ υἱὸς τοῦ Δημάρχου.

Αὐτὸς ὁ Κουροῖτος, ὅστις δὲν ἤξιζε τίποτε, καὶ ἦτο ἐλαφρόνους, ἂν καὶ δὲν ἐγέλασε, δὲν ὑπερήσπισεν ὅμως τὸν φίλον του, ὅστις ἀπεφάσισε νὰ ἀπέλθῃ, τεθλιμμένος καὶ τεταπεινωμένος ὑπὸ τὸ βάρος τῶν βανυῶν ἐκείνων ἐμπαιγμῶν.

* *

— Αὐτὸ μοῦ ἔλειπε — ὑπετονθόρισε ὁ πτωχὸς Λουδοβίκος, ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν του, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, δυσηρεστημένος καὶ κακομεταχειρισμένος ἐκ τῶν μυκτηρισμῶν, οὓς αὐτὸς ἐθεώρει ὑπερβολικούς καὶ ἀνυποφόρους. Ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς ἔδρας, καταβεβλημένος καὶ ἀποτεταρρημένος, καὶ ἀπειροὶ ἰδέαι ἀντιφατικαὶ ἐπῆλθον εἰς τὸν νοῦν του.

Τὸ αἷμα τοῦ πατρός του, ὅπερ ἔβραζεν εἰς τὰς φλέβας του, τῷ ἐξήγειρε τὴν ὀργήν, καὶ τὸν παρώτρυνε νὰ ἀποδυθῆ τὰ ἱερατικὰ ἐνδύματα, ὡς ἐν ἀρχῇ τὸν συνεβούλευον ἐν τῷ χωρίῳ, καὶ νὰ πληρῶσῃ κατόπιν ἐπαξίως τὸν κύριον κόμητα.

Ἄλλ' ὄλον τὸ μέλλον ὅπερ εἶχε ἤδη πλάσει δι' ἑαυτὸν κατεστρέφετο ἀμέσως, καὶ ἔβλεπε τὸν ἐφημέριον ἀπαρνούμενον αὐτόν. Καὶ αὐτὸς ἔτι ὁ Πάπας, ὅστις εἶχεν ἤδη στείλει τὴν Ποντιφικὴν ἀδειαν ὅπως χειροτονηθῆ ἱερεὺς πρὸ τῆς κεκαυνομένης ἡλικίας, καὶ αὐτὸς ὁ μητροπολίτης, ὅστις ἐμερίζοντο περὶ τῆς ἀδείας ταύτης, βασιζόμενος ἐπὶ τῆς δεδοκιμασμένης ἀρετῆς του, τῆς στερεᾶς ἐπιστήμης του καὶ τῆς σταθερᾶς ἀποφάσεώς του, ἀναπαρίσταντο πρὸ αὐτοῦ ὅπως τὸν ἐπιπληξῶσιν.

Ἐσκέπτετο κατόπιν τὴν ἀστείαν θεωρίαν τοῦ πατρός του ὡς πρὸς τὸ συμπληρωματικὸν ἐπιχείρημα, πρὸς κατάπεισιν, ὅπερ μετεχειρίζοντο ὁ ἀπόστολος Ἅγιος Ἰάκωβος, οἱ ἐπίσκοποι τοῦ Μεσαιῶνος, ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος Λοῦόλας καὶ ἄλλοι, καὶ δὲν τῷ ἐφαίνετο τόσον κακὴ ἢ θεωρία

αὐτῆ, καὶ σχεδὸν μετεμελεῖτο, διότι δὲν τὴν ἔθεσεν εἰς πρᾶξιν.

Ἀνεμιμνήσκετο πρὸς τούτοις τὴν συνήθειαν ἣν εἶχεν ὀρθόδοξός τις διδάσκαλος διακεκριμένος Πέρσης φιλόσοφος ἐκ τῶν συγχρόνων, ἀναφερομένην ἐν τινὶ βιβλίῳ νεωστὶ γραφέντος περὶ τῆς χώρας ἐκείνης, συνήθειαν ἣτις συνίστατο εἰς τὴν διὰ πικρῶν ἐπιτιμήσεων τιμωρίαν τῶν μαθητῶν καὶ ἀκρατῶν ἐκείνων, οἵτινες περιέπαιζον τὸ μάθημά του ἢ δὲν ἐπρόσεχον· καὶ ἂν τοῦτο δὲν ἤρκει, κατήρχετο τῆς ἔδρας μὲ τὸ ξίφος ἀνὰ χεῖρας, καὶ ἐδίδεν εἰς ἕκαστον ἐξ αὐτῶν ἐν κτύπημα διὰ τῆς σπάθης. Ἡ μέθοδος αὕτη ἦτο τελεσφόρος, ἰδίως κατὰ τῆς ἀντιλογίας, ἂν καὶ ὀρθοί φιλόσοφος εἶχε συναντήσῃ ποτὲ συνανταγωνιστὴν τινὰ τοῦ αὐτοῦ εἶδους, ὅστις τῷ ἐπεδαψίλευσε μίαν τεραστίαν οὐλήν διὰ τῆς σπάθης ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

Ὁ δὸν Λουδοβίκος ἐν τῷ μέσῳ τῆς λύπης καὶ κακοδιαθεσίας του, ἐγέλασε διὰ τὸ κωμικὸν τῆς ἀναμνήσεως. Εὐρίσκον ὅτι δὲν θὰ ἔλλειπον ἐν Ἰσπανίᾳ φιλόσοφοι, οἵτινες ἤθελον ἀποδεχθῆ εὐχαρίστως τὴν περσικὴν μέθοδον· καὶ ἂν αὐτὸς δὲν τὴν παρεδέχετο ἐπίσης, δὲν προήρχετο τοῦτο ἐκ φόβου πρὸς τὴν οὐλήν, ἀλλ' ἐκ θεωριῶν ἐπαξιοτέρων καὶ εὐγενεστέρων.

Ἐπήρχοντο τέλος σκέψεις ἀγαθώτεραι ἐν τῷ πνεύματί του καὶ τὸν παρεμύθουν ὀλίγον.

— "Ἐκαμα κάκιστα, ἐσκέπτετο, ὀμιλήσας ἐκεῖ" ἔπρεπε νὰ σιωπήσω. Ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, εἶπε· «Μὴ δότε τὸ ἅγιον τοῖς κυσὶ· μηδὲ βάλητε τοὺς μαργαρίτας ὑμῶν ἐμπροσθεν χοίρων, μήποτε καταπατήσωσιν αὐτοὺς ἐν τοῖς ποσίν αὐτῶν, καὶ στραφέντες ρίψωσιν ὑμᾶς». Ἄλλ' ὄχι. Διὰ τὴν νὰ παραπονεθῶ; Διὰ τὴν νὰ ἀποδώσω ὕβριν ἀντὶ ὕβρεως; Διὰ τὴν νὰ ἠττώμαι ὑπὸ τῆς ὀργῆς; Πολλοὶ ἅγιοι Πατέρες εἶπον· «Ἡ ὀργὴ εἶνε χεῖρων τῆς αἰσχρότητος παρὰ τοῖς ἱερεῦσιν». Ἡ ὀργὴ τῶν ἱερέων ἐγένετο πρόξενος νὰ ρεῦσωσι πολλὰ δάκρυα, καὶ νὰ ἐπέλθωσιν ἀπειρα δεινά. Ἡ ὀργὴ αὕτη, τρομερὰ σύμβουλος, ἴσως παρέπεισεν αὐτούς, ὅτι ἦτο ἀνάγκη οἱ λαοὶ νὰ χύσωσιν αἷμα ὑπὸ τὴν θεῖαν κατάθλιψιν, καὶ παρέστησε πρὸ τῶν ἐρυθρῶν ὀφθαλμῶν των τὴν ὀπτασίαν τοῦ Ἠσαίου, καὶ εἶδον αὐτοὶ καὶ ἐδειξάν εἰς τοὺς φανατικούς ὀπαδοῦς των, τὸν ἡμέρον προφήτην μεταβληθέντα εἰς ἀδυσώπητον ἐκδικητὴν, κατερχόμενον ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ Ἐδῶν, ὑπερήφανον ἐπὶ τῇ πληθύνει τῆς δυνάμεώς του, καταπατοῦντα τὰ ἔθνη, ὅπως ὁ χωρικός καταπατεῖ τὰς σταφυλὰς ἐν τῷ λινῷ, μὲ τὸ ἐνδύμα ἀνυψωμένον, καὶ κεκλυμμένον ὑπὸ αἵματος μέχοι τῶν μηρῶν! "Αὐτὸς οὐχί, Θεέ μου! Μέλλω νὰ γίνω λειτουργὸς σου· σὺ εἶσαι Θεὸς εἰρήνης, καὶ κυριώτερα μου ἀρετὴ ὀφείλει νὰ ἦνε ἡ πραότης. Ὡς γνώμων μου πρέπει νὰ εἶνε ἐκεῖνο ὅπερ ἐδίδασκεν ὁ υἱὸς σου, ὀμιλῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους. Οὐχί ὀφθαλμῶν ἀντὶ

ὀφθαλμοῦ καὶ ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος νὰ ἀποδίδωμεν, ἀλλὰ νὰ ἀγαπῶμεν τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν. Σὺ ἀνατέλλεις ἐπὶ δικαίους καὶ ἀμαρτωλοὺς, καὶ διαχέεις ἐπὶ πάντας τὸν γόνιμον ὑετὸν τῶν ἀνηκούστων εὐεργεσιῶν σου. Σὺ εἶ ὁ πατὴρ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, καὶ ὀφείλομεν νὰ ὦμεν τέλειοι ὡς σὺ, συγχωροῦντες τοὺς ὕβριστὰς ἡμῶν καὶ παρακαλοῦντές σε νὰ τοὺς συγχωρήσῃς, διότι ἀγνοοῦσι τί πράττουσι.

» Πρέπει νὰ ἐνθυμηθῶ τοῖς μακαρισμοῖς :

«Μακάριοι ἐστέ, ὅταν ὀνειδίσωσιν ὑμᾶς καὶ διώξωσι καὶ εἰπωσι πᾶν πονηρὸν ῥῆμα καθ' ὑμῶν ψευδόμενοι».

» Ὁ ἱερεὺς ἐκεῖνος, ὅστις μέλλει νὰ γίνῃ ἱερεὺς, πρέπει νὰ ἦ ταπεινός, εἰρηνικός, πρὸς τὴν καρδίαν.

» Οὐχὶ ὅπως ἡ δρῦς, ἣτις ὑψοῦται ὑπερήφανος, ἕως ὅτου ὁ κεραυνὸς τὴν προσβαλῇ, ἀλλ' ὡς τὰ ἀρωματώδη φυτάρια τῶν δασῶν, καὶ τὰ μετριόφρονα ἀνθύλλια τῶν λειμῶνων, ἅτινα ἀφίνουσι ἡδύτερον καὶ τερπνότερον ἄρωμα, ὅταν ὁ χωρικός τὰ καταπατεῖ».

Εἰς τοιαύτας καὶ ἄλλας τοιοῦτου εἶδους σκέψεις βεβουθισμένος ὁ δὸν Λουδοβίκος, διήλθε τὰς ὥρας μέχρι τῶν τριῶν, καὶ ὁ δὸν Πέτρος, ὅστις τότε εἶχεν ἐπιστρέψει ἐκ τῆς ἐξοχῆς, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ υἱοῦ του διὰ νὰ τὸν προσκαλέσῃ εἰς τὸ φαγητόν. Ἡ ἐγκάρδιος φαιδρότης τοῦ πατρός του, αἱ ἀστειότητες του, τὰ διάφορα δείγματα τῆς ἀγάπης του, δὲν ἴσχυσαν νὰ ἀποσπάσωσι τὸν Λουδοβίκον ἀπὸ τῆς μελαγχολίας του, οὐδὲ νὰ ἀνοιξῶσι τὴν ὄρεξίν του. Μόλις ἔφαγε. Μόλις ὠμίλησεν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Καίτοι τὰ μέγιστα λυπηθεὶς διὰ τὴν σιωπηλὴν ταύτην θλίψιν τοῦ υἱοῦ του, ἣτις ἠδύνατο νὰ παραβλάψῃ πως, καίτοι ἀκαίαν, τὴν ὑγείαν του, ὁ δὸν Πέτρος, καθ' ὃ ἐγειρόμενος κατὰ τὴν χαραυγὴν καὶ κοπιᾶζων πολὺ διαρκούσης τῆς ἡμέρας, ἀφοῦ ἐκάπνισε καλὸν σιγάρον ἀβάνας ὡς ἐπιδόρπιον, συνοδεύων αὐτὸ μὲ κυμβίον καφφέ, καὶ μικρὸν ποτήριον ρακῆς ἀνισούχου, αἰσθανόμενος κόπωσην, ἀπῆλθε, κατὰ τὴν συνήθειάν του, νὰ κοιμηθῆ τὸν κανονικὸν αὐτοῦ δῶρον ἢ τριῶρον μεταμεσημβρινὸν ὕπνον.

Ὁ δὸν Λουδοβίκος ἐφρόντισε καλῶς νὰ μὴ διακοινώσῃ εἰς τὸν πατέρα του τὴν προσβολήν, ἣν τῷ ἔκαμεν ὁ κόμης Ξεναθαῦρ. Ὁ πατὴρ του, ὅστις δὲν ἦτο χαρρακτῆρος τόσον ἀνεκτικοῦ, ἤθελον ὀρμήσει πάραυτα, ὅπως λάβῃ τὴν ἐκδίκησιν, ἣν αὐτὸς δὲν ἔλαβεν.

Μόνος ἤδη ἀπομείνας ὁ δὸν Λουδοβίκος, ἀφῆκε τὸ ἐστιατήριον, ὅπως μὴ βλέπῃ οὐδένα, καὶ ἐπανέστρεψεν εἰς τὴν μόνωσιν τοῦ δωματίου του, ἵνα βυθισθῆ περισσότερον εἰς τὰς σκέψεις του.

* *

Ἐπὶ μακρὸν ἦτο βεβουθισμένος εἰς τὰς σκέψεις ταύτας καθήμενος παρὰ τὸ γραφεῖόν του, ἔχων τοὺς ἀγκῶνας ἐπ' αὐτοῦ,

σκάνδαλα, διότι εἶχεν ἀκούσει ποτὲ ἱεροκήρυκά τινα κηρύσσοντα ὅτι κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον, τὸ χειρότερον πρᾶγμα εἶνε τὰ σκάνδαλα, καὶ ὅτι οἱ προξενούντες τοιαῦτα πρέπει νὰ ρίπτωνται εἰς τὴν θάλασσαν μὲ μίαν μολόπετραν εἰς τὸν λαίμυρον.

Ἐπανῆλθε λοιπὸν ἡ Ἀντωνία εἰς τὸν οἶκον τῆς κυρίας τῆς λίαν εὐχαριστημένη δι' αὐτήν, καὶ ὅπως ἀποφασισμένη νὰ διαθέσῃ τὰ πράγματα καταλλήλως, οὕτως ὥστε τὸ φάρμακον, ὅπερ εἶχε ζητήσει, νὰ ἦ ὠφέλιμον, ἢ νὰ μὴ δεινώσῃ ἐπὶ μᾶλλον τὸ πάθος τῆς Πεπίτας, ἀντὶ νὰ θεραπεύσῃ αὐτό.

Τὴν δὲ Πεπίταν ἐσκέφθη καὶ ἀπεφάσισε νὰ μὴ προειδοποιήσῃ, εἰμὴ τὴν τελευταίαν στιγμὴν, καὶ νὰ τῇ εἴπῃ, ὅτι ὁ δὸν Λουδοβίκος τῇ εἶχε ζητήσει ἀπ' ἐκείνου μίαν ὥραν καταλλήλως, ὅπως ἔλθῃ καὶ τὴν ἀποχαιρετίσῃ, καὶ ὅτι αὐτὴ τοῦ ὤρισε τὴν δεκάτην.

Διὰ νὰ μὴ γίνῃ δὲ λόγος τις, ἐὰν ἔβλεπον εἰσερχόμενον τὸν δὸν Λουδοβίκον, ἐσκέφθη πῶς νὰ μὴ τὸν ἴδωσι, καὶ πρὸς τοῦτο ἦτο ἐπίσης καταλλήλως καὶ ἡ ὥρα καὶ ἡ θέσις τῆς οἰκίας. Τὴν ἐνοήσθη, ἡ ὁδὸς θὰ ἦτο πλήρης ἀνθρώπων, ἐνεκα τῆς ὀλονυκτίας, καὶ ὡς ἐκ τούτου θὰ προσεῖχον ὀλιγώτερον εἰς τὸν δὸν Λουδοβίκον, ὅτε θὰ διήρχετο δι' αὐτῆς. Νὰ εἰσέλθῃ ἐν τῷ προαυλίῳ, ἦτο ζήτημα στιγμῆς, αὐτὴ δὲ περιμένουσα ἐκεῖ, θὰ τὸν εἰσῆγεν εἰς τὴν οἰκίαν, χωρὶς κανεὶς νὰ τὸν ἴδῃ.

Ὅλοι ἢ αἱ πλεῖστοι τῶν οἰκιῶν τῶν πλουσιῶν ἐπαρχιωτῶν τῆς Ἀνδαλουσίας, φαίνονται ὡσεὶ δύο ὁμοῦ οἰκήματα καὶ τοιαῦτα ἦτο ἡ οἰκία τῆς Πεπίτας. Ἐκαστὸν τῶν οἰκημάτων τούτων ἔχει τὴν εἰσοδὸν του. Διὰ τῆς κυρίας εἰσοδὸν εἰσέρχεται τις εἰς τὸ ἰσόγειον, μετὰ πολυτελείας καὶ διὰ κιονῶν κεκοσμημένον, εἰς τὰς αἰθούσας καὶ τοὺς λοιποὺς θαλάμους τῶν οἰκοδεσποτῶν. Διὰ δὲ τῆς ἐτέρας, εἰς τὴν αὐλήν, τὰ ἵπποστάσια καὶ ἀμαξοστάσια, τὰ μαγειρεῖα, τὸν μύλον, τὰ ἐλαιοπιεστήρια, σιτοβολῶνας, ἀποθήκας, ἐν αἷς φυλάσσονται αἱ ἐλαῖαι, μέχοι τῆς συνθλίψεως αὐτῶν, ἀποθήκας τοῦ ἐλαίου, τοῦ γλεύκους, τοῦ οἴνουπνεύματος καὶ τοῦ ὄξους ἐντὸς μεγάλων κάδων, καὶ τὰ ὑπόγεια, ἐν οἷς φυλάσσεται ἐντὸς βυτίων ὁ παλαιὸς οἶνος καὶ ὁ νέος ἢ ὁ ἤδη βεβλαμμένος. Τὸ δεῦτερον τοῦτο οἰκημα, ἢ τὸ μέρος τοῦτο τῆς οἰκίας, καὶ ἂν ἔτι κεῖται ἐν τῷ κέντρῳ πληθυσμοῦ ἐξ εἰκοσι καὶ εἰκοσιπέντε χιλιάδων ψυχῶν, καλεῖται μόλα ταῦτα οἰκία ἐξοχική. Ὁ ἐνοικιαστής, οἱ ἐπιστάται, ὁ ἡμιονηγός, οἱ κυριώτεροι ἐργάται καὶ σταθερώτεροι ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ ἰδιοκτῆτου, συναθροίζονται ἐκεῖ τὸ ἑσπέρας, τὸν μὲν χειμῶνα περὶ τὴν κολοσσαϊάν ἐστὶν μεγάλου τινός μαγειρείου, τὸ δὲ θέρος εἰς τὸ ὑπαιθρον ἢ εἰς διαμέρισμά τι εὐαερώτερον καὶ δροσερώτερον, περιμένοντες ἐκεῖ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ἰδιοκτῆτῶν.

Ἡ Ἀντωνία ἐσκέφθη, ὅτι ἡ συνδιάλε-

ξις καὶ ἡ ἐξήγησις, ἣν ἐπεθύμει νὰ κάμωσιν ἡ κόρη τῆς καὶ ὁ δὸν Λουδοβίκος, ἔπρεπε νὰ γίνωσιν ἐν ἡσυχίᾳ, χωρὶς οὐδεὶς νὰ διαταράξῃ αὐτοὺς, καὶ διὰ τοῦτο παρήγγειλεν ὅτι τὴν νύκτα ἐκείνην, χάριν τῆς ὀλονυκτίας τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, αἱ θεραπειαινίδες τῆς Πεπίτας ἦσαν ἐλευθεραὶ ὀλοκλήρου τῆς ὑπηρεσίας των, καὶ ἠδύνατο νὰ ὑπάγουν νὰ διασκεδάσουν εἰς τὴν ἐξοχικὴν οἰκίαν, καταρτίζουσαι μετὰ τῶν εὐρώστων χωρικῶν μίαν καλὴν διασκέδασιν ἐκ χορῶν, ἀσμάτων, κροτάλων καὶ μεταμφιεσμῶν.

Τοιοῦτοτρόπως τὸ κύριον οἰκημα θὰ ἔμενε σχεδὸν ἔρημον καὶ σιωπηλόν, ἀνευ ἐτέρου κατοίκου, πλὴν αὐτῆς καὶ τῆς Πεπίτας, καὶ καταλλήλοτατον διὰ τὴν μόνωσιν καὶ ἡσυχίαν, αἵτινες ἦσαν ἀναγκασταὶ διὰ τὴν συνέντευξιν, ἣν εἶχε προετοιμάσει, καὶ ἐξ ἧς ἐξήρτητο ἴσως ἡ τύχη δύο τοσοῦτον ἀγαπητῶν προσώπων.

* *

Ἐνῷ ἡ Ἀντωνία ἐπορεύετο ἀνακυκῶσα καὶ συνδυάζουσα ταῦτα πάντα ἐν τῷ πνεύματι τῆς, ὁ δὸν Λουδοβίκος, μόλις ἀπέμεινε μόνος, μετημελήθη ὅτι προσήνεχθη τόσον ἐλαφρῶς, καὶ ὅτι ὑπῆρξε τοσοῦτον ἀσθενής, ὥστε νὰ παραδεχθῇ τὴν συνέντευξιν, ἣν ἡ Ἀντωνία τῷ προέτεινε.

Ὁ δὸν Λουδοβίκος ἤρξατο ἀναλογιζόμενος τὴν συμπεριφορὰν ταύτην τῆς Ἀντωνίας, καὶ τῷ ἐφάνη ἀνοικειοτέρα τῆς τοῦ Ἐνῶν καὶ τῆς Οὐρανίας. Εἶδε πρὸ αὐτοῦ ὀλόκληρον τὸν κίνδυνον, εἰς ὃν ἐκουσίως ἐξετίθετο, καὶ δὲν ἔβλεπε τί θὰ ἐκέρδιζεν ἐπισκεπτόμενος μετὰ προσφιλῆς καὶ κρυφίως μίαν ὥραϊαν χήραν.

Νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ, ὅπως ὑποκίψῃ καὶ ἐμπέσῃ εἰς τὰ δίκτυά τῆς, ἐμπαιζῶν τοὺς πόθους του, παραιτῶν κακῶς τὸν Μητροπολίτην, ὅστις εἶχε συστήσει τὴν αἴτησίν του περὶ ἀδείας, καὶ αὐτὸν τὸν ὕψιστον Ποντιφικῶν, ὅστις εἶχε χρηρῆσει τὴν ἀδειαν ταύτην, καὶ παραιτούμενος τῆς ἱερωσύνης, τῷ ἐφάνετο μεγίστη ἀμαρῶσις τῆς ὑπολήψεώς του. Ἦτο πρὸς τοὺς τοὺς προδοσίαν κατὰ τὸν πατρός του, ὅστις ἠγάπα τὴν Πεπίταν καὶ ἐπεθύμει νὰ τὴν νυμφευθῇ. Νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ πάλιν, ὅπως τὴν ἀπελπίσῃ, ἔτι μᾶλλον τῷ ἐφάνετο πολὺ σκληρότερον ἢ τὸ νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ τῇ ὀμιλήσῃ.

ὑπὸ τῶν λόγων τούτων ἀγόμενος, τὸ πρῶτον, ὅπερ ἐσκέφθη ὁ δὸν Λουδοβίκος, ἦτο νὰ μὴ ὑπάγῃ εἰς τὴν συνέντευξιν, χωρὶς νὰ δικαιολογηθῇ ἢ νὰ εἰδοποιήσῃ, καὶ οὕτως ἡ Ἀντωνία θὰ τὸν περιέμενεν εἰς μάτην ἐν τῷ προαυλίῳ.

Ἄλλ' ἡ Ἀντωνία θὰ ἐγνωστοποιήσῃ ἤδη πρὸς τὴν κυρίαν τῆς τὴν ἐπίσκεψιν, καὶ αὐτός, μὴ πορευόμενος, θὰ ἐφέρετο λίαν ἀγροῖκος καὶ πρὸς τὴν Ἀντωνίαν καὶ πρὸς τὴν Πεπίταν.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΝΤ. ΦΡΑΒΑΣΙΑΝΗΣ.

ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΕ ΚΑΛΟΝΝΕ

ΕΥΑ

Ὁ νεαρὸς ποιητὴς Ὀράτιος Ἐστηζίτο, ἐπεράτου νέον βιβλίον. Πρὸ ὀλίγου εἶχε γράψῃ τοὺς δύο τελευταίους στίχους.

Ἐπὶ πολὺ ἀμφέβαλλε μετὰ τῶν λέξεων ἀποκτηνωθεὶς καὶ «κεκμηκῶς». Τὸ «κεκμηκῶς» ἦτο κοινόν, οὐδεὶς ὑπάρχει, ὅστις ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν δὲν λέγει ἑαυτὸν κεκμηκῶτα· ἐνῷ πολὺ σπανίως ὁμολογεῖ ἑαυτὸν ἀποκτηνωθέντα. Ἡ λέξις «ἀποκτηνωθεὶς» εἶνε ἐκφραστικώτερα παριστᾷ κάλλιον τὴν κατάπτωσιν τοῦ δύοντος ἡλίου, ἢ λέξις αὐτὴ εἶνε νεωτέρα καὶ μᾶλλον ἀρμόζουσα διὰ τὸν ἥλιον. Ἄς ἦναι λοιπὸν ἀποκτηνωθεὶς.

Ὁ Ὀράτιος Ἐστηζίτο ἔθηκε τὰ χειρόγραφα του ἐντὸς φακέλλου καὶ τὰ ἔρριψεν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

Ὅπως τελειώσῃ τὸ βιβλίον του τῶν Διόντων Ἡλίων, ὁ νεαρὸς ποιητὴς, ἐλπίς τῆς νέας σχολῆς, εἶχε καταφύγει μακρὰν τοῦ θορύβου, εἰς μικρὸν τι χωρίον τοῦ Ποατού, ὅπου ὁ πολιτισμὸς δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐξαπλωθῆ· δὲν ἐλάμβανον ἐκεῖ ἐφημερίδας. Ἐκεῖ οὔτε διασκεδάσεις, οὔτε συνομιλίας, οὔτε θεάματα, ἐκτὸς τῶν τῆς φύσεως, περὶ ὧν ὁ ποιητὴς οὐδόλως ἐνδιεφέρετο, καὶ οὔτε κἂν βιβλίον τι διὰ νὰ διασκεδάσῃ τις.

Ἡ συνομιλία μετὰ τοῦ γέρω Θωμᾶ, τοῦ δημάρχου τοῦ χωρίου, ἢ μετὰ τοῦ κύρ Γκωτιέ, τοῦ δασοφύλακος, περιεστρέφετο πάντοτε ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου, τοῦ ἀπειρωτέρου, εἶνε ἀληθές, τὸ ὁποῖον ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον, τῆς βροχῆς δηλαδὴ καὶ τοῦ ὥραϊου καιροῦ. Τέλος, καὶ τοῦτο εἶνε τὸ ἀκρον ἄκρον τῆς ἀπελπίσεως δι' ἕνα ποιητὴν, οὔτε κἂν ἐν ὥραϊον πρόσωπον διὰ νὰ τὸ παρατηρήσῃ τις προσεκτικῶς! Ὅλοι αἱ νεάνιδες τοῦ χωρίου ἦσαν ἀσχημοὶ ὅλοι ἦσαν γεροντοκόριτσα ἢ ἐφάνοντο τοιαῦτα, τοῦθ' ὅπερ ἀκριβῶς τὸ αὐτό.

Ὁ Ὀράτιος ἄλλως τε δὲν εἶχε τὸν καιρὸν νὰ στρέψῃ πρὸς τὸ μέρος τοῦτο τὴν προσοχὴν του. Εἶχεν ἐπιδοθῆ εἰς τὸ ποιημᾶ του καὶ τὸ εἶχε παραδόσει εἰς τὴν ρηθεῖσαν ὥραν, ἀλλὰ κατόπιν ἐργασίας ἐπιπόνου, ἢ ὅποια δὲν τῷ εἶχεν ἐπιτρέψει νὰ σκέπτεται ἄλλο τι. Περιέμενε τώρα τὰς διορθώσεις καὶ διὰ νὰ διασκεδάσῃ ὀλίγον ἤρχισε νὰ κάμῃ περιπάτους ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, πορευόμενος τῆδε κακεῖσε, διατρέχων τοὺς ἀγρούς, ἐπισκεπτόμενος τὰ γειτονικὰ χωρία καὶ οὐδὲν βλέπων ἐν αὐτοῖς τὸ ὁποῖον δὲν εἶχεν ἴδει, ἀγρούς, δένδρα, κωδωνοστάσια, καλύβας, ἰνδιάνους ἐντὸς τῶν κοιλάδων, βουὸς βόσκοντας, ἵππους ἐπὶ τῶν ὁδῶν, ἀνθρώπους ὀπισθεν τῶν ἵππων καὶ γραικῶς ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῶν θυρῶν των. Τοῦτο ἦτο ἐλάχιστον δι' ἕνα ποιητὴν, ὅστις εἶχε τὴν φαντασίαν ζέουσαν, οὕτως εἶ-

παίν, ὅστις ἐπλαττε τὴν φύσιν παντοιοτρόπως, φύσιν ὄλως ἀνήκουσαν αὐτῷ καὶ οὐδὼς ὁμοιάζουσαν πρὸς τὴν ἐξωτερικὴν.

Πρωίαν τινά, ὁ ταχυδρόμος ἤνοιξε τὸν σάκον του καὶ δι' αὐτὸν καὶ ἔθηκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης μικρὸν δέμα διορθώσεων περιτετυλιγμένον ὑπὸ τοῦ χειρογράφου. Τὸ τυπογραφεῖον εἰς ὃ εἶχε παραδοθῆ τὸ ποίημα τοῦ Ὀρατίου Ἐστηζίτου ἦτο ἐν ἐξ' ἐκείνων ἐν οἷς ἡ στοιχειοθέτησις ἐκτελεῖται ὑπὸ γυναικῶν. Γνωστὸν ὅτι ἐκάστη αὐτῶν ὀφείλει νὰ γράψῃ τὸ ὄνομα τῆς ἀνωθεν τοῦ χειρογράφου. Διατρέχων τις λοιπὸν τὰ φύλλα βλέπει ἀναφύμενα ὀνόματα λίαν ποικίλα, σχεδὸν πάντοτε κύρια ὀνόματα: Σάρα, Εὐτυχία, Ἀλφονσίνα, Νοεμή, Βικτωρία· ὅταν ὅμως τὸ κύριον ὄνομα εἶνε πολὺ κοινὸν ὡς Μαρία, προστίθεται τότε καὶ τὸ τῆς οἰκογενείας.

Τὸ πρῶτον φύλλον τοῦ χειρογράφου τοῦ Ὀρατίου ἔφερε τὸ ὄνομα τῆς Εὐας. Εἶνε ὄνομα ἀρκετὰ σπάνιον ἐν Γαλλίᾳ ὥστε δύναται νὰ τὸ παρατηρήσῃ τις.

— Μπα! Εὐα! εἶπεν ὁ Ὀράτιος· οὐδέποτε ἀπήντησα καμμίαν, ἡ ὁποία νὰ ἔχη τὸ ὄνομα αὐτό.

Ἐμειδίασε καὶ ἔφρασε εἰς τὰ ἄλλα φύλλα. Ὑπῆρχον πολλά· Ἀγγελικὴ, Φλωρεντία, Ἐλένη, Σεραφεῖνη...

— Εἶνε δυνατόν νὰ ὀνομάζεται τις Σεραφεῖνα, εἶπε καθ' ἑαυτὸν.

Ἐπειτα ἤρχετο τὸ τῆς Εὐας, ἀκολουθούμενον ὑπὸ τοῦ τῆς Ἀγγελικῆς, τῆς Φλωρεντίας καὶ ἄλλων.

— Βεβαίως ἡ Εὐα εἶνε ἡ πρώτη· αἱ ἄλλαι δὲν εἶνε παρὰ δευτερεύουσαι. Τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸ ὄνομα τῆς πρώτης μητρὸς μας.

Μετὰ τῆς μεγαλειτέρας προσοχῆς ὁ Ὀράτιος ἐξετέλεσε τὰς διορθώσεις καὶ τὰς ἔστειλεν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. Ἐνῶ διώρθωνεν, εἶχε παρατηρήσει ὅτι τὰ χειρογράφα τὰ συνθετόμενα ὑπὸ τῆς Εὐας οὐδὲν λάθος περιεῖχον, ἐνῶ τὰ ἄλλα. Ὡ! τὰ ἄλλα! ἦσαν φορτωμένα, ἰδίως τὰ τῆς Σεραφεῖνης. Τοῦθ' ὅπερ τὸν ἔκαμε νὰ γράψῃ εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ τυπογραφείου:

«Μὴ ἀφίνετε πλέον τίποτε νὰ στοιχειοθέτῃ ἡ Σεραφεῖνη· ἅς τὰ στοιχειοθέτῃ ὅλα ἡ Εὐα».

Καὶ δὲν ἔδωκαν ὅλον τὸ χειρόγραφον εἰς τὴν Εὐαν, ἀλλ' αὕτη ἐπεφορτίσθη διὰ τοῦ ἡμίσεος καὶ πλέον αὐτοῦ. Εἰς ἐκάστην ἀποστολήν, ὁ Ὀράτιος ἀνεγίνωσκε τὸ ὄνομα τῆς Εὐας ἀνωθεν τοῦ πρώτου φύλλου, ἐνίοτε δὲ καὶ τοῦ τρίτου καὶ τετάρτου. Τὸ ὄνομα τοῦτο ἐχαράσσεται ὑπὸ χειρὸς ἐλαφράς, ἀληθοῦς χειρὸς νεανίδος χαριέσσης καὶ λεπτῆς, ἐνίοτε τρεμύσης ὀλίγον.

Ποία νὰ ἦτο ἄρα γε αὕτη ἡ Εὐα, ἡ ὁποία ἔγραφε τὸ ὄνομα τῆς τόσο ὠραία καὶ ἡ ὁποία ἐστοιχειοθετεῖ τὰς γραμμάς τοῦ ποιητοῦ τόσο ὀρθά; Ὅθ' εἶχε λάβει βεβαίως αὕτη ἀνωτέραν ἐκπαιδευσιν καὶ ἀνῆκεν ἀναμφιβόλως εἰς διακεκριμένην οἰκογενεῖαν, περπεσοῦσαν εἰς ἀνάγκας καὶ ἴσως εἰς πτωχεῖαν.

Ἡ ἰδέα αὕτη ὑπῆρξε θλιβερά διὰ τὸν ποιητὴν. Ἐλαβεν ἐκ τούτου ἀφορμὴν νὰ γράψῃ στίχους, τοὺς ὁποίους ἤθελε νὰ προσθέσῃ εἰς τὸ βιβλίον του τοὺς *Δύοτας Ἡλλοις*! Μήπως δὲν ἦτο δῦον ἡλιος καὶ ἡ νεάνις αὕτη ἡ προσεκτικὴ, ἡ πεπαιδευμένη καὶ ταπεινὴ, ἡ ὁποία τοσοῦτον εὐκόλως ἀνεγίνωσκε τὸ χειρόγραφόν του, διώρθωνε τὴν ὀρθογραφίαν του, ἔθετε τὰ σημεῖα τῆς στίξεως καταλλήλως καὶ ἠτίσι φεραίνετο ἐμψυχουμένη διὰ τῆς πνοῆς τοῦ ποιητοῦ; Εἶχε ζήσει βεβαίως ἐν τῷ κόσμῳ καὶ δὲν τὸν εἶχε καταλίπει εἰμὴ ὅπως ἐκτελέσῃ οἰκογενειακὸν καθήκον, τὴν ἐπαύριον τῆς ἀνεπανορθώτου ἀπωλείας τῆς περιουσίας.

Ἐγράψε τοὺς στίχους τούτους, τοὺς ἔστειλεν εἰς τὸν ἐκδότην του, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ τοὺς ἐπιγράψῃ: «Εὐα»· ἐροθήθη μὴ προσβάλλῃ τὴν νεάνίδα. Ἡ λεπτότης αὕτη τῶν αἰσθημάτων παρὰ τινι ποιητῇ θὰ σὰς ἐκπλήξῃ ἴσως, ἀλλ' ὁ Ὀράτιος εἶχεν ἀρκετὴν φαντασίαν ὥστε νὰ πλουτίσῃ διὰ ξένων αἰσθημάτων καὶ νὰ κοσμηθῇ διὰ ξένων κοσμημάτων.

Ἐνόσφ' ἐλάμβανε νέας διορθώσεις, τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον εἶχε πρὸς τὴν νεανίδα, ἠϋξάνε. Κατήντησε νὰ ὑπάγῃ ὁ

ἴδιος εἰς προὔπαντησιν τοῦ γραμματοκομιστοῦ διὰ νὰ λάβῃ, ὅσον τὸ δυνατόν ἐνωρίτερον, τὸ δέμα τὸ ὁποῖον τῷ ἔφερον.

Ἡμέραν τινὰ ἡ τακτικὴ ἀποστολὴ ἐβράδυνε. Τί εἶχε συμβῆ; Μήπως ἡ Εὐα ἦτο ἀσθενής; Ἡσθάνθη, σκεπτόμενος τοῦτο, ἀληθῆ πόνον ψυχῆς· προσεπάθησε νὰ ἀποβάλλῃ τὴν ἰδέαν ταύτην, δὲν ἠδυνήθη ὅμως νὰ τὸ κατορθώσῃ καὶ τέλος ἔφαγεν ἀνευ ὀρέξεως καὶ κατεκλίθη πυρέσσων.

Ἡ νύξ ὑπῆρξε δυσάρεστος· μετὰ κόπου ἀπεκοιμήθη τὴν πρωίαν ἐναρκώθη βραθείως καὶ ὠνειρεύθη. Εἶδε κατ' ὄναρ λίαν καθαρῶς τὴν νεάνίδα. Ἦτο ὠραία καὶ ξανθὴ, οὐράνιον πλάσμα, ἄγγελος. Ἦτο ὀρθία· εἰργάζετο ἔμπροσθεν τῆς στοιχειοθήκης τῆς, ἐξ' ἧς, διὰ χειρὸς λεπτῆς καὶ λευκῆς, ἤγειρε τὰ μελανὰ στοιχεῖα, χωρὶς νὰ μολύνωνται οἱ δάκτυλοί τῆς, καὶ ἔκυπτεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν πρὸς τὸ χειρόγραφον, τὸ ὑποβασταζόμενον πρὸς τὰ δεξιὰ ὑπὸ βαρέως μολυβδίνου στηρίγματος.

Τὸ χειρόγραφον τοῦτο ἦτο τὸ τοῦ ποιητοῦ καὶ τὸ φύλλον τὸ ὁποῖον ἡ Εὐα συνέθετεν ἦσαν βεβαίως οἱ στίχοι, τοὺς ὁποίους εἶχε γράψῃ δι' αὐτήν. Ἦκουε τὴν φωνὴν τῆς ψιθυρίζουσας τοὺς στίχους τῆς, ἢ μᾶλλον, τὴν ἤκουεν ἄδουσαν αὐτούς, καὶ τὸ ἠδὺ τοῦτο καὶ εὐρυθμον ἄσμα ἀντήγησεν ἐν τῇ καρδίᾳ του.

Ὅταν ἐξύπνησεν, εἶχε πρὸ πολλοῦ ἐξημερώσει καὶ τὸ δέμα τῶν διορθώσεων εὐρίσκετο ἐπὶ τῆς τραπέζης.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

Π.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β' καὶ Γ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτὰ 10.

Κατὰ τὸ Ε' ἔτος δημοσιευθήσονται ἐκ τῶν πρώτων εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα»:

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ:

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἠθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ λαμπρῶν ὀλοσελίδων εἰκόνων, κατὰ μετάφρασιν ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΦΕΡΜΠΟΥ.

FORTUNÉ BOISGOBEY:

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ ΚΟΥ ΛΕΚΟΚ, τὸ ἐκλεκτώτερον τῶν ἔργων τοῦ γνωστοῦ τοῖς ἀναγνώσταις τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» μυθιστοριογράφου, κατὰ μετάφρασιν ΧΑΡΙΛΑΟΥ ΚΑΛΑΪΣΑΚΗ.

ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ:

ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, τοῦ γνωστοῦ Ἀγγλοῦ συγγραφέως τῆς *Λευκοφόρου* ἔργον ὑψηλῶν διδαγμάτων, ὑπερανθρώπου ἀφοσιώσεως, ἀνεφίκτου γενναιότητος καὶ σπανίας εὐγενείας αἰσθημάτων, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ πρωτοτύπου ὑπὸ ΝΙΚ. ΣΠΑΝΔΟΝΗ.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΜΠΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ:

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, μυθιστορία μεγίστου ἐνδιαφέροντος, πολλὴν ἐμποιήσασα αἴσθησιν ἐν Παρισίοις.